

برسی تاریخی خاور میانه

فلسطین - اسرائیل

بخش ۴

اورشلیم مگر تو را فرموش کنم

۱۹۴۸-۲۰۰۶

مترجم: مرجان افتخاری

۲۸,۱۱,۲۰۰۶

به دلائل تاریخی، تنولوژیکی و سیاسی موقعیت و آینده شهر مقدس اورشلیم برای سه مذهب توحیدی ابعاد جهانی به خود گرفت. از سال 1948 که اورشلیم پایتخت اسرائیل اعلام شد، سرنوشت این شهر نه تنها مورد نگرانی سازمان-هائی که مستقیماً در درگیری اعراب و اسرائیل دخالت دارند، بلکه باعث نگرانی دیپلمات-ها تاریخدانان، تئوریسین-ها و بخصوص متخصصین حقوق بین الملل نیز میباشد. همه این گروه-ها تلاش کرده و می کنند تا راه حلی مناسب و دراز مدتی برای آن پیدا کنند. تا کنون بیش از ۵۵ پیشنهاد، پروژه رسمی-ملی و بین المللی برای مشکل و مسئله اورشلیم داده شده است. اولین توافقنامه در سال ۱۹۱۶ بنام سایکس پیکو (Sykes-Picot) بین فرانسه و انگلیس برای بین المللی کردن فلسطین و اورشلیم مطرح شد. این توافقنامه در حد یک نامه معمولی فراموش و به خاک سپرده شد. (مفاد مهم آنرا در پایان همین نوشتار ملاحظه خواهید کرد).

در ۱۴ ماه مه ۱۹۴۸، اسرائیل اعلام موجودیت کرد و در فردای آن روز فلسطین توسط ارتش-های ۵ کشور عرب (مصر، سوریه، لبنان، عراق و اردن) اشغال شد. ارتش اردن با تسخیر و تسلط به بخشی از اورشلیم شرقی محله-های یهودی نشین اورشلیم غربی را زیر بمباران توپخانه خود قرار داد. و اورشلیم شرقی کاملاً بدست اعراب افتاد. در پایان جنگ، در اورشلیم ۱۹۴۹، در حالی که اورشلیم شرقی در دست ارتش اردن و اورشلیم غربی توسط ارتش اسرائیل تسال (Tsahal) اشغال

شده بود، قرار داد ترک مخاصمه بین دو کشور بسته شد. بر اساس این قرار داد ورود آزاد یهودیان به مناطق مقدس در اورشلیم تضمین میشد. این مناطق شامل دیوار مقدس **Mur des Lamentations**، دانشگاه عبری (**Hébraïque**) و بیمارستان حاداسا (**Hadassa**) میشد. ارتش اردن بطور مرتب این قرار داد را نقض کرد، و اورشلیم تا ژوئن ۱۹۶۷ به دو قسمت تقسیم شده بود.

در سپتامبر ۱۹۴۸، دیوان عالی اسرائیل در اورشلیم مستقر شد و در ماه دسامبر همین سال کاخ نخست وزیری از تل آویو (Tel-Aviv) به اورشلیم انتقال یافت و در ۱۳ دسامبر ۱۹۴۹، اورشلیم پایتخت اسرائیل اعلام شد. پس از ۱۹۵۳ و الحاق دو قسمت اورشلیم در سال ۱۹۶۷، سازمان ملل دیگر در مورد وضعیت اورشلیم نگران نبود.

در اولین ساعات ۵ ژوئن ۱۹۶۷، در حالی که اشغال گران اسرائیلی واحد-ها و پایگاه-های هوایی مصر را بمباران می کردند. دولت اسرائیل توسط سازمان ملل، طی یک پیغام فوری به حسین شاه اردن ابلاغ کرد که اسرائیل به اردن حمله نخواهد کرد، به این شرط که اردن در درگیری بیطرفی خود را حفظ کند. ولی صبح همان روز، اورشلیم غربی مورد حمله توپخانه اردن قرار گرفت و دفتر سازمان ملل در اورشلیم توسط ارتش اردن اشغال شد. ۲ روز بعد، ارتش اسرائیل اورشلیم شرقی را هم تسخیر کرد.

در نوامبر ۱۹۶۷، شورای امنیت سازمان ملل، قطعنامه معرف ۲۴۲ را تصویب کرد. طبق این قطعنامه، صلح پایدار در خاورمیانه براساس عقب نشینی ارتش و نیرو-های اسرائیلی از سر زمین-ها و مناطق اشغالی مطرح شد. ولی اسرائیل هرگز مناطق اشغالی را ترک نکرد و این قطعنامه چون دیگر بیانیه-ها و قطعنامه-ها بدون نتیجه بایگانی شد.

جنگ ۶ روزه ۱۹۶۷ (اسرائیل-مصر)

جنگ ۶ روزه، سومین جنگ اسرائیل با کشور-های همسایه، با پیروزی غیر قابل تصور ارتش اسرائیل پایان یافت. اسرائیل اورشلیم، نوار غزه، بلندی-های جولان و سینا را اشغال کرد و مرزهای خود را ۴ برابر ساخت. کشور-های اروپایی

موضعی دو گانه در مقابل این جنگ اتخاذ کردند. از جمله فرانسه، در عین حالی که اسرائیل را مسبب جنگ میدانست، مصر را به حمله و تهاجم متهم کرد

قبل از جنگ ۶ روزه، شرایط به گونه-ای بود که هر دو کشور مصر و اسرائیل، نگران بوجود آمدن درگیری و جنگ بودند، در مجموع، شرایط در سال ۱۹۶۳، آرام بود. ولی با تشکیل سازمان آزادیبخش فلسطین، ساف به رهبری احمد شکر، (Ahamd Choukeyri)، تغییراتی بوجود آمد. در ژانویه ۱۹۶۵، فتح (Fath) به کمک سوریه اولین کماندو-های نظامی خود را به اسرائیل فرستاد، که با حمله شدید این کشور روبرو شدند. به دنبال این اقدام، اسرائیل عملیات نظامی گسترده-ای را علیه افراد و نیرو-های یاسر عرفات، سوریه و مصر هدایت کرد. رژه و مانور نظامی اسرائیل در ۱۵ مه ۱۹۶۷ در اورشلیم، باعث آماده باش ارتش مصر در ۱۷ ماه مه شد. در ۱۸ همین ماه، مصر خروج نیرو-های سازمان ملل از شرم الشیک (Charm Al Cheik)، و نوار غزه را مطالبه کرد و در ۲۲ ماه مه خلیج عقبه (Akaba) به روی کشتی-های اسرائیلی بسته شد.

در همان زمان، بگین برای اولین بار ریاست دولت را بدست گرفت. و فردای آن روز ارتش و نیرو-های اسرائیل در فاصله ۶ روز سینا و ساحل غربی رود اردن را به تصرف خود در آوردند. اعراب که شکست فاحشی را متحمل شده بودند، آتش بس سازمان ملل را پذیرفتند. پس از ۵ ماه مذاکره، بالاخره کمیسیون امنیت سازمان ملل قطعنامه ۲۴۲ را صادر کرد که شامل مورد زیر بود:

- ۱- عقب نشینی اسرائیل از مناطق اشغال شده
- ۲- پایان دادن به حالت جنگی و شرکت در جنگ
- ۳- برسمیت شناختن دولت-های همسایه در منطقه
- ۴- کشتی رانی آزاد در کانال سوئز و خلیج عقبه و ایجاد منطقه غیر نظامی

پیروزی اسرائیل در جنگ ۶ روزه، فاجعه-ای بود که موجب بی ثباتی کشور-های عرب شد. جنگ ۶ روزه پی آمد-های دیگری را هم در کشور-های عرب داشت، از جمله رادیکالیزه شدن عراق، سرنگونی رژیم سلطنتی در لیبی، عقب نشینی انگلیس و استقلال شبه جزیره عربستان.

جنگ ۶ روزه، پیروزی اسرائیل، شکست مصر و سوریه دو کشوری که مستقیماً در جنگ شرکت داشتند، مرگ ناصر در ۲۸ سپتامبر همان سال و روی کار آمدن سادات وقایعی هستند که تغییرات مهمی را در پی داشت. اسرائیل با تسلط کامل بر مرز-ها، هر گونه پیشنهادی در مورد فلسطین را مردود شناخت و از این تاریخ به بعد اسرائیل نواحی دیگری از خاک فلسطین را اشغال کرد. و با بازگشت 300,000 پناهنده و آواره فلسطینی مخالفت کرد. از طرف دیگر اشغال نوار غزه و ساحل غربی رود اردن، بن بست و مشکل فلسطینی-ها، جنگ و عدم وجود امنیت، جامعه اسرائیل را با بحران روبرو کرد. این موضوع موجب شد تا تعداد زیادی از مهاجرین به اروپا و آمریکا باز گردند. (در مورد مصر و روی کار آمدن ناصر در پایان همین نوشتار خواهید خواند)

موافقت نامه کمپ دیوید، مصر-اسرائیل، (Camp-David 1978)

موافقتنامه کمپ دیوید بین اسرائیل و مصر مرحله جدیدی در رابطه با موقعیت خاورمیانه و اورشلیم بود. در ۱۷ سپتامبر ۱۹۷۸، بین انور السادات و بگین (Begin) قرار داد صلح بین دو کشور مصر و اسرائیل به امضاء رسید. این موافقتنامه نتیجه تلاش-های مصر-اسرائیل و آمریکا برای دست یابی به راه حلی جهت صلح بود. در واقع، این کنفرانس خروج از جنگ و بهبود وضعیت غیر قابل تحمل اقتصادی مصر را در بر داشت. برای اسرائیل، صلح و عادی شدن روابط با مصر به عنوان یک کشور عربی اهمیت بسیار داشت. توافق نامه کمپ دیوید شامل موارد زیر است:

۱- لغو وضعیت و حالت جنگی بین دو کشور

۲- عقب نشینی اسرائیل از کانال سوئز (۵۰ کیلومتر) و باز گرداندن چاه-های نفت سینا

۳- پایان دادن به محاصره دریائی، و بازگشائی کانال سوئز برای کشتی-های اسرائیلی

۴- استقرار نیرو-های سازمان ملل در منطقه غیر نظامی بین دو کشور

آمریکا و شوروی هر دو موافق ادامه مذاکرات صلح بین دو کشور بودند. انورالسادات در ۹ نوامبر ۱۹۷۷ برای ادامه مذاکرات صلح به اورشلیم سفر کرد.

با روی کار آمدن حزب دست راستی لیکود (Likoud) و علی‌رغم ادامه اشغال سر زمین‌های فلسطینی، سادات تصمیم گرفت به مذاکرات صلح ادامه دهد. او اعلام کرد که: "من به مذاکرات صلح ادامه خواهم داد حتی اگر سایر کشور-های عرب آنرا نپذیرند".

طبق این موافقتنامه اسرائیل تمام مناطق اشغالی را ترک، و سینا در ۲۶ مارس ۱۹۷۹ آزاد شد. (سینا از ۱۹۶۷ تحت اشغال اسرائیل بود).

اسرائیل پس از ۱۹۴۸، برای اولین بار روابط رسمی و دیپلماتیک با یک کشور عربی را آغاز کرد. از طرف دیگر، اقدام آمریکائی-ها بدون در نظر گرفتن شوروی و سایر کشور-های عربی مورد مخالفت شوروی قرار گرفت. ره آورد قرار داد صلح کمپ دیوید برای مصر، باز پس گیری مناطق اشغالی و بهبود شرایط اقتصادی این کشور را بدنبال داشت.

دز ۳۰ ژوئیه ۱۹۸۰، بر اساس تحریکات بگین، پارلمان اسرائیل، کنس (Knesset) قانون بنیادین زیر را تصویب کرد. " اورشلیم پایتخت اسرائیل، محل دولت، مجلس و دیوان عالی کشور است". تا ثیر منفی این قانون باعث شد که بار دیگر شورای امنیت سازمان ملل اسرائیل را محکوم کرده و از تمام کشور-هائی که در اورشلیم نمایندگی و یا سفارتخانه داشتند خواسته شد که نمایندگی-های خود را به جای دیگری منتقل کنند. تنها سفارتخانه-های السالوادور و کوستاریکا در سال ۱۹۸۴ به اورشلیم بازگشتند.

اشغال سرزمین-های فلسطینی (کلونیزاسیون Colonisation)

اشغال ساحل غربی رود اردن، نوار غزه و دیگر نواحی فلسطین از فردای جنگ ۶ روزه ۱۹۶۷ شروع شد. در ژوئیه ۱۹۶۷، اولین گروه مهاجرین وارد جولان (Golan) شدند و در سپتامبر، تمام نواحی هبرن (Hébron) اشغال شد. در سال ۱۹۸۵، تقریباً ۱۰۰ منطقه از خاک فلسطین مورد اشغال قرار گرفت. حدود 50,000 مهاجر در ساحل غربی رود اردن و 15,000 نفر در نوار غزه و 40,000 نفر در بلندی-های جولان اسکان داده شدند. به این مجموعه 100,000 مهاجر دیگر را هم که در اورشلیم اقامت داشتند باید اضافه کرد. هدف اصلی اشغال این نواحی خلع مالکیت فلسطینی-ها، ضبط و توقیف زمین-های آنها به بهانه امنیت و ایمنی بود. در ضمن موضوع کنترل و تعقیب فلسطینی-ها را هم باید به آن اضافه کرد. مهاجرین اشغالگر را اکثراً افراد مسلح و مذهبیون تند رو تشکیل می دادند که در بسیاری از مناطق نقش پلیس را هم بعهدہ داشتند

نقشه جغرافیائی اسرائیل پس از جنگ ۶ روزه در ۱۹۶۷،

خطوط سبز ساحل غربی رود اردن و سینا

مراحل اشغال سر زمین-های فلسطینی پس از ۱۹۶۷

بطور کلی می-توان سیاست کلونیزاسیون و اشغال سرزمین-های فلسطینی را به سه مرحله تقسیم کرد.

۱- طرح آلون (Allon) معاون نخست وزیر حزب کارگراسرائیل در ژوئیه ۱۹۶۷ به اجرا گذشته شد. طبق این طرح، برای دفاع از امنیت اورشلیم و جلوگیری از هرگونه مانوری، در ابتدا، مهاجرین، نواحی پر جمعیت فلسطینی عرب نشین را اشغال کردند. بدین ترتیب، تمامی محله‌ها و نواحی عرب نشین توسط مهاجرین اشغال شد و تعداد این مهاجرین در سال ۱۹۷۷ به 50,000 نفر رسید.

۲- در این مرحله، اشغال سرزمین‌ها، در سال ۱۹۷۴ تحت عنوان "بلوک وفاداران اسرائیل" شروع شد. جنبشی که معتقد بود که یهودیان حق دارند در هر جا در "سرزمین اجدادی اسرائیل" مستقر شوند. آنها بطور غیر قانونی در مراکز پر جمعیت عرب نشین مستقر شدند. در همین زمان، موفقیت بگین در انتخابات به اشغال نواحی بیشتری دامن زد. اسکان مهاجرین در نواحی سواحل غربی رود اردن و در اطراف تل آویو. بعنوان تنها راه حل بحران مسکن مهاجرین در نظر گرفته شد.

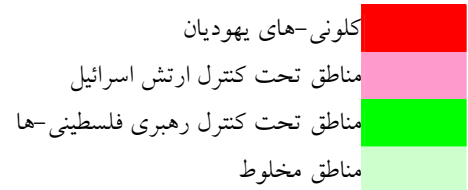
۳- اشغال مناطق دیگر و اسکان مهاجرین همچنان ادامه پیدا کرد. روی کار آمدن دولت اتحاد ملی (لیکود-حزب کارگر) ساختمان سازی در نواحی اشغالی را متوقف نکرد. در این زمان، ۱۸ ناحیه جدید به مناطق اشغالی در نوار غزه اضافه شد. سیاست جدید دولت اسرائیل در سرزمین‌های اشغالی تنها کنترل مردم عرب ساکن این نواحی نبود، بلکه هدف در حاشیه نگهداشتن، ایزوله و در نهایت اخراج آنان بود.

سرزمین های اشغال شده در ساحل غربی رود اردن

ژانویه ۲۰۰۰

Situation en janvier 2000

سرزمین-هاس اشغالی جولان، نوارغزه؛ اورشلیم شرقی و نوارغربی رود اردن

ژانویه ۲۰۰۰

بیانیه اسلو (1993-۱۹۹۰ Oslo)

در ۳۰ اکتبر ۱۹۹۰، در فضای جدیدی مذاکرت صلح بین اسرائیل-فلسطین در مادرید شروع شد و در واشگتن ادامه یافت. در مقابل قاطعیت نماینده فلسطین-ها مبنی بر تضمین خروج بدون قید و شرط از سر زمین-های اشغالی، اسرائیل مذاکرات سری و مخفی با سازمان آزادیبخش فلسطین (ساف) را شروع کرد، این مذاکرات چند سال بعد مفاد و اساس بیانیه اسلو را تشکیل داد.

با توجه به مجموعه شرایط در منطقه، و روی کار آمدن احتمالی حزب کارگر در ۱۹۹۲ رابین-پرز (Rabin-Perès) رهبری فلسطین احساس کرد که مذاکرات صلح میتواند ادامه یابد. با این هدف، ساف، اقدام به یک سری مانورهای دیپلماتیک و سری برای به قدرت رسیدن حزب کارگراسرائیل کرد. با توجه به اینکه احزاب عرب اسرائیلی به طور سنتی حدود ۱۲ کرسی پارلمانی را در دست داشتند، ساف به حزب کارگر اسرائیل قول حمایت احزاب عرب-اسرائیلی را در انتخابات داد. افراد کاملاً قابل اعتماد عرفات و رابین زمینه-های عملی پیروزی حزب کارگر را به کمک احزاب عرب-اسرائیلی بوجود آوردند. و در ژوئن ۱۹۹۲، حزب کارگر در انتخابات پیروز شد. این پیروزی بدون حمایت احزاب عرب-اسرائیلی امکان پذیر نبود.

به دلیل افکار عمومی در فلسطین و اسرائیل که هر دو طرف مخالف هر گونه مذاکره و قرارداد صلح بودند، ملاقات-ها و مذاکرات بطور سری بین افراد قابل اعتماد عرفات، و رابین شروع شد. و در ۲۰ اوت ۱۹۹۳ در اسلوپایان یافت. در این تاریخ، بیانیه اسلو توسط ابو علا (Abou Alaa) بنام نماینده ساف و اوری ساویر (Ouri Savir) بعنوان نماینده دولت اسرائیل امضاء شد. و در ۹ سپتامبر ۱۹۹۳ این بیانیه مهم توسط عرفات و رابین (Rabin-Arafa) بطور رسمی به امضاء رسید.

مفاد اصلی بیانیه اسلو ۱

- ۱- به رسمیت شناختن دولت اسرائیل
- ۲- به رسمیت شناختن ساف به عنوان نماینده رسمی مردم فلسطین بدون برسمیت شناختن دولت مستقل فلسطینی.

۳- خروج اسرائیل از نوار غربی رود اردن مسائل دیگری چون (خروج کامل اسرائیل از مناطق اشغالی، ماهیت حقوقی و قضائی فلسطین، و دسترسی به منابع آب، مشکل پناهندگان، و موقعیت اورشلیم به مذاکرات آینده موکول شد).
 بدلیل کار شکنی و عدم پذیرش اسرائیل، خروج اسرائیل از مناطق اشغالی به تاخیر افتاد. عملیات نظامی و تروریستی حماس و جهاد و روی کار آمدن حزب دست راستی لیکود در ۱۹۹۶ که کاملاً مخالف بیانیه اسلو بود موانع اصلی تحقق و ادامه این بیانیه بودند.

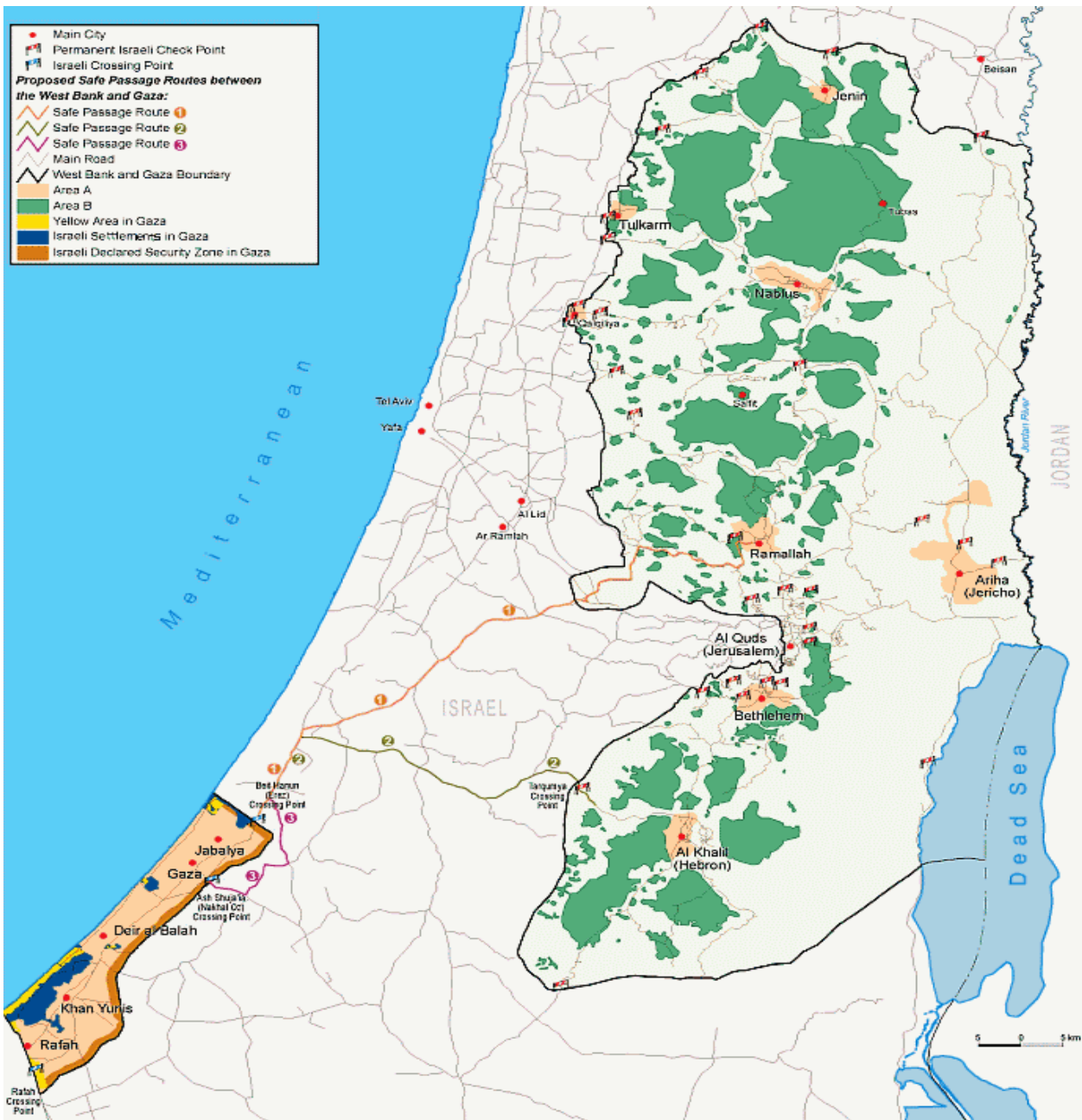
مفاد اصلی بیانیه اسلو II

- ۱- سازماندهی انتخابات آزاد و مستقیم تحت نظارت کمیته بین المللی در ساحل غربی رود اردن و نوار غزه
 - ۲- چهار جوب دوره واگذاری، تصویب موافقتنامه ای در مورد شرایط و چگونگی دقیق انتخابات در نوار غزه و ساحل غربی رود اردن
 - ۳- انتخابات، اولین فاز در مورد طرح مطالبات قانونی، مشروع و عادلانه فلسطین-ها است
 - ۴- دوره انتقالی ۵ سال پیش بینی شد، که با خروج از نوار غزه شروع میشد.
 - ۵- سایر موارد چون موقعیت اورشلیم، پناهندگان، مستعمرات، مسائل امنیتی در مرز-ها، روابط و همکاری با کشور-های همسایه و مسائل مربوط به منافع مشترک دو طرف قرار داد موضوع مذاکرات آینده در نظر گرفته شد.
- آمار جمعیتی بر اساس مذهب و ملیت

	جمعیت در ۱۹۹۵	%	جمعیت در ۲۰۰۵	%
مجموع	5 612 300	100 %	6 998 700	100 %
یهودی اسرائیلی	4 522 300	80,5 %	5 357 900	76,5 %
عرب اسرائیلی	1 004 500	17,8 %	1 362 500	19,4 %

عرب مسلمان	811 200	14,4 %	1 128 700	16,1 %
عرب مسیحی		1,7 %	116 900	1,6 %
دروزی	92 300	1,6 %	116 900	1,6 %
مشخص نشده	85 600	1,5 %	278 300	3,9 %
مسیحیان غیر عرب	19 600	0,3 %	27 400	0,3 %
مشخص نشده	66 000	1,1 %		

نقشه فلسطین در ۱۹۹۵ اسلو

مصر، جمال عبدال ناصر جنگ ۶ روزه ۱۹۶۷

ناصر در ۱۹۱۸ در شهر **Beni-Mor** بدنیا آمد و در سال ۱۹۳۴ وارد دانشکده حقوق شد. زمانی که حزب **Wafd** در سال ۱۹۳۶ قدرت را در مصر بدست گرفت. با تائیس "آکادمی ارتش" امکان و فرصت مناسبی برای فرزندان خانواده-های مرفه از جمله ناصر بوجود آمد. در سال ۱۹۴۲ ارتش انگلیس با محاصره کاخ سلطنتی، پادشاه مصر را مجبور کرد تا دولت وقت را منحل و دولتی وابسته و نزدیک به انگلیس انتخاب کند. در سال ۱۹۴۸، پس از تشکیل دولت اسرائیل در فلسطین، ناصر فوراً در جنگ شرکت کرد و در سال ۱۹۵۱، هزاران جوان داوطلب و افسران ارتش برای مبارزه علیه حضور استعمار انگلیس در کانال سوئز خود را آماده مبارزه کردند. در سال ۱۹۵۲ گروه ناصر بنام (افسران آزاد) با ۱۰۰ عضو و یک کمیته اجرائی که دارای ۱۴ عضو بود تشکیل شد. این افسران را بیشتر کمونیست-ها و دوستاران یا هواداران گروه اخوان المسلمین تشکیل میداند که کینه به استعمار، فساد مالی و فئودالیسم آنها را بهم پیوند داده بود.

کودتای ۲۳ ژوئیه ۱۹۵۲ یکی از افسران بنام نجیب، راه را برای ناصر هموار کرد. در همین سال، که اکثر کشور-های عربی زیر سلطه دو استعمار قدیمی انگلیس و فرانسه قرار داشتند، "افسران آزاد" در ۱۹۵۳ به ۱۵۰ سال رژیم سلطنتی در مصر خاتمه داده و جمهوری مصر را اعلام کردند. بدون اینکه تصویر و تعریف عمیقی از جمهوری داشته باشند. در بهار ۱۹۵۴ ناصر، ژنرال نجیب چهره مردمی و محبوب مردم مصر را کنار گذاشت، در حالی که خود چنین چهره-ای در بین مردم مصر نداشت. در پی این اقدام، سربازان حاضر به بازگشت به سربازخانه-ها نبودند. در مورد سیاست خارجی، ناصر تقریباً به همین شیوه عمل کرد. در ۱۹ اکتبر ۱۹۵۴، قراردادی با انگلیس به امضاء رساند مبنی بر عقب نشینی تمام نیرو-های انگلیس، مشروط به بازگشت ارتش انگلیس در صورت درگیری و یا جنگ. این قرارداد، نا رضایتی ناسیونالیست-ها را بدنبال داشت. در واقع، ناصر بدنبال راهی برای نزدیک شدن به کشور-های غربی بود.

ناصر شدیداً تحت تاثیر و جذابه قدرت آمریکا بعنوان کشوری غیر استعماری بود. ولی واشینگتن رابطه ناصر با اتحاد شوروی را نمی پذیرفت. در ۱۹۵۵، آمریکا فروش اسلحه به ناصر را قبول نکرد و او مجبور شد از چکسلواکی اسلحه خریداری کند. شرکت در جنگ و ملی کردن کانال سوئز در ۲۶ ژوئیه ۱۹۵۶ توسط ناصر، شور و هیجانی را در اعراب و در مبارزه ضد استعماری بوجود آورد.

شکست در تشکیل جمهوری متحد اعراب (جمهوری متحد مصر-سوریه) در سال ۱۹۶۱-۱۹۵۸ باعث رادیکالیزه شدن سیاست داخلی مصر و ملی کردن بخش خصوصی شد. رفرم-های مختلف در این زمینه منجر به تشکیل "اتحاد سوسیالیست عرب USA" گردید، که نقش مهمی در پیشرفت اقتصادی مصر داشت. انعکاس این اقدامات و اصلاحات، جوششی را در دنیای عرب برانگیخت. در نهایت جنگ ۱۹۶۷، شکست و از هم گسیختگی ارتش، نه تنها بیان گر ضعف و ناتوانی سیاسی ناصر بلکه باعث بوجود آمدن قشر جدید تکنوکرات-های بورژوا شد. انور السادات در راس جنبش تکنوکراک-ها به راحتی ناصر را کنار گذاشت.

قرار داد Pykes-Picot (۱۹۱۶)

این قرار داد بطور سری بین فرانسه و انگلیس در سال ۱۹۱۶ بسته شد و سپس شوروی آن را تأیید و تصویب کرد. هدف این قرارداد تقسیم امپراطوری عثمانی متحد آلمان و اطریش در جنگ اول جهانی بود. مفاد این قرار داد بشرح زیر است.

- ۱- شمال شرقی و غربی کنستانتین، غرب بسفر، و دریای مرمره، داردانل و بخشی از دریای سیاه را شوروی تصاحب کرد.
- ۲- یونان و ایتالیا، منطقه کوچکی در اطراف سمیرن (Smyrne)، غرب آناتولی و جنوب ترکیه را بین خود تقسیم کردند.
- ۳- فرانسه، آدانا (Adana)، نوار لبنان، سوریه، منطقه نفت خیز موصل را مستعمره خود ساخت.
- ۴- انگلیس، از شرق عراق تا غرب اردون را تصاحب کرد
- ۵- فلسطین بعنوان منطقه بین المللی شناخته شد و لی حیفا تحت کنترل انگلیس قرار گرفت.
- ۶- تنها شبه جزیره عربستان تحت رهبری هاشمی بعنوان منطقه مستقل اعلام شد.

منابع و کتاب-های استفاده شده:

1-La formation du Moyen-Orient

Bernard Lewis

Traduit de l'anglais par Jacqueline Carnaud

Editions : Histoires Aubier ; France 1995

2-Les 100 portes du Proche-Orient

Alain Gresh et Dominique Vidal
Editions : Autrement ; paris 1986

3-Les palestiniens (Un siècle d'histoire)
Nadine Picaudou
Editions : Complexe 1997, ISBN

4-Le Proche-Orient au XXe siècle
Nadine Picaudou
Editions : Documentation photographique, paris 1991

5-La Palestine en marche
Ben Porat et Dany Rubinstein
Editions : Flammarion ; France 1996

٦-Du rêve sioniste à la réalité israélienne
Mitchell Cohen
Editions : la Découverte, Paris 1990

٧-Paix ou guerres
Charles Enderlin
Editions : Stock ; 1997

8-Les Arabes dans les territoires occupés par Israël
Colloque de Bruxelles 1981
Editions : Vie Ouvrière Bruxelles 1981

9-Les Emmurés
Ylvain Cypel
Editions : La Découverte, Paris 2000

10- <http://guerredugolfe.free.fr/>
<http://www.monde-diplomatique.fr>
http://fr.wikipedia.org/wiki/Guerre_du_Kowe
<http://fr.wikipedia.org/wiki/Isra%C3%A9l>

<http://fr.wikipedia.org/wiki/J%C3%A9rusalem-Est>

<http://fr.wikipedia.org/wiki/%C3%89gypte>